

Beste mensen,

We hadden deze viering vandaag ook anders kunnen invullen:
door samen de rozenkrans te bidden.

Wellicht denken velen onder u: goed dat jullie dat niet deden.

En misschien enkelen onder ons: dat zou inderdaad wel zinvol zijn.

De jongeren onder ons denken misschien: hoe zit dat in zijn werk?

Het was misschien een ideetje geweest om dit in de oktobermaand,
de maand van de rozenkrans eens uit te werken in het KVM.

Maar goed:

Ik herinner me nog goed hoe mijn Oma vaak aan het bidden was met de rozenkrans
in de hand.

En ik weet dat er toen ook verschillende gedachten door mij heen gingen:
waar is dat goed voor? enerzijds

en anderzijds: toch ook wel bewondering en respect voor dit dagelijks ritueel in haar
leven.

Vandaag de dag heb ik nog des te meer bewondering voor mensen die tijd maken
om te bidden, of te mediteren.

Want laat ons eerlijk zijn: de rozenkrans bidden is eigenlijk ook een vorm van
mediteren.

Met andere woorden: verbinding maken.

En of we nu die verbinding leggen met een god dichtbij of veraf,

ofwel dat we in gesprek gaan met ons diepste zelf

ofwel met de kosmos,

ofwel op vaste tijdstippen per dag even tijd maakt om vaste gebeden uit te spreken.

Is het geen goed nieuws te horen dat zelfs ook BV's uitkomen
voor het feit dat ze gelovig zijn of tijd maken om te mediteren?

Zijn zij dan als de Farizeeër in het verhaal van Jezus?

Daar wil ik niet over oordelen, want dan ben ik net als de Farizeeër zelf.

En zo komen we misschien wel bij de kern van de parabel die Jezus ons voorhoudt:

De farizeeër bidt vanuit zijn gevoel 'ik ben beter dan de ander'

hij richt zich dus wel tot zijn God, maar hij heeft het meer over zichzelf.

Het voordeel van een paternoster bidden,

met tien keer een wees gegroet en dan een Onze Vader,

is dat het niet gaat over onszelf, maar dat we ons direct tot de grote Ander richt,
Maria, of Onze Vader ...

en dat we vandaaruit tijd maken om niet met onszelf bezig te zijn.

Het trekt immers het beeld van onszelf open.

Misschien zou dat dus inderdaad wel de kern van ons bidden of mediteren mogen zijn. Op welke manier we dit ook invullen.
Zou dat trouwens geen interessant onderwerp kunnen zijn voor een huiskamergesprek?

Dat het niet gaat om het goede dat wij doen of gedaan hebben de voorbije dag, of dat we onszelf hoger achten dan de ander, maar dat we ons bv afvragen: waar deed ik het goed voor de ander?

Een vraag die oprijst is: heeft ons bidden resultaat?
Helpt het de ander, helpt het mezelf?
Mogen we bv bidden om genezing en verwachten we dan dat onze wensen uitkomen?
De 20^e eeuwse schrijver formuleert het zo:
"BIDDEN VERANDERT GOD NIET, BIDDEN VERANDERT MIJ."

Al is het slechts een 'schietgebed' in de loop van de dag, het doet even stilstaan.
Of kort danken voor het eten, wat helpt om bewuster te leven en te eten.
Het zorgt er trouwens voor dat we samen beginnen te eten.
De dag beginnen en / of eindigen met het denken aan de mensen die ons lief zijn en hun het beste wensen.
Zeggen waar we dankbaar voor zijn en de dingen benoemen waar we ons zorgen over maken.

En of er iemand op dat moment luistert?
Laat ons daar maar op vertrouwen.
Mag het onszelf helpen om positief en bewust in het leven te staan.

Laten we dus maar in het midden houden wie de beste is van de twee: zij die zijn als de Tollenaar of zij die zich meer een Farizeeër voelen, het is niet aan ons om te oordelen.
Een paternoster bidden voor beiden, dat zou kunnen helpen.

Op het einde van de viering straks
doen we dat in zeer verkorte vorm: een wees gegroet
op het einde van de rozenkransmaand.

En zo is Oma ook weer eens in het vizier.

Lieve Van Driessen